

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2623201899
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2623201899.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobcu: A. B., narodený XX.X.XXXX, bytom B. XX, zastúpený advokátkou: JUDr. Michaela Milošovič, so sídlom Hoštáky 466/24, Blatné, proti žalovanému: Emil Krajčík Agro, s.r.o., IČO 44 222 947, so sídlom Dlhá 1424/47, Senica, zastúpený advokátom: Mgr. Milan Trylč, PhD., so sídlom J. Kráľa 738/12, Senica, o nahradenie prejavu vôle, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 5C/3/2023-152 zo dňa 30. októbra 2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému sa nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.
- Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 40a, § 140, § 603 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.
- Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaný nadobudol svoje spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu, v čase, keď bol spoluvlastníkom týchto nehnuteľností aj žalobca. Pôvodní spoluvlastníci neponúkli žalobcovi ako podielovému spoluvlastníkovi na predaj ich spoluvlastnícke podiely a tieto previedli na žalovaného. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že nakoľko žalobca nepreukázal dohodu spoluvlastníkov o výkone predkupného práva, má žalobca právo vykúpiť podiel len pomerne podľa veľkosti jeho spoluvlastníckych podielov, pričom sa odvolal na podporu tohto právneho názoru aj ustálenou judikatúrou súdov v Slovenskej republike, ako napr. rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 91/2008 zo dňa 12.5.2009, z ktorého ďalej citoval. Tvrdenie žalobcu, že dohoda spoluvlastníkov je nevyhnutná len medzi spoluvlastníkmi, ktorí sa rozhodli predkupné právo vykonať, nevyplýva podľa názoru súdu prvej inštancie z ustanovenia § 140 Občianskeho zákonníka. Žalobca v predmetnom spore žiadal od žalovaného uzavretie kúpnej zmluvy na spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam vo väčšom rozsahu, ako mu podľa zákona prislúcha, a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol ako celok, do ktorého nemôže zasahovať.
- Súd prvej inštancie žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný mal v spore úspech v celom rozsahu, keďže žalobu zamietol.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Žalobca v odvolaní uviedol, že nie je a nebolo povinnosťou žalobcu preukazovať, že došlo k výslovnej dohode spoluvlastníkov. Práve v dôsledku neexistencie dohody (so spoluvlastníkom, ktorý svoje spoluvlastnícke podiely predal žalovanému) došlo k porušeniu predkupného práva a okrem toho ostatným spoluvlastníkom zostáva spoluvlastnícky podiel a predkupné právo zachované v rovnakom pomere, ako mali doteraz. Námieta vykupenia spoluvlastníckeho podielu v pomere k celku patrí len dotknutému spoluvlastníkovi, nie osobe, ktorá porušila predkupné právo a rovnako tak by sa touto otázkou nemal zaoberať súd. Ustanovenie § 140 druhá veta je potrebné vykladať tak, že len v prípade reálnej nedohody o výkone predkupného práva by mali všetci spoluvlastníci právo vykúpiť podiel pomerne. Je potrebné, aby bola poskytovaná aktívnejšia ochrana existujúcich spoluvlastníckych väzieb, než ochrana nového nadobúdateľa (ktorý nadobudol spoluvlastnícky podiel porušením zákona), a teda právo na pomerné vykúpenie by sa malo aktivovať len vtedy, ak majú aj ostatní spoluvlastníci (resp. niektorý z nich) reálny záujem o spoluvlastnícky podiel, ale na výkone predkupného práva sa reálne nedohodnú. Ustanovenie § 140 Občianskeho zákonníka rieši vnútorný vzťah spoluvlastníkov, ktorí sa rozhodli svoje predkupné právo vykonať a nie tých, ktorí ostali pasívni (a teda sa rozhodli svoje predkupné právo nevykonať). V nadväznosti na to ide len o konkurenciu aktívnych spoluvlastníkov, t. j. spoluvlastníkov vykonávajúcich predkupné právo. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ČR je naklonená práve ochrane doterajších spoluvlastníkov. V danom prípade v rámci zákonnej lehoty nedošlo k uplatneniu práv z porušenia predkupného práva aj ďalšieho spoluvlastníka, a teda je potrebné pristupovať k tomuto stavu ako ku konkludentnému prejavu postoja ostatných spoluvlastníkov, kedy je potrebné poskytnúť ochranu bdelému vlastníkovi. Práve žalobca ako bdelý spoluvlastník (keďže si uplatnil nároky z porušenia predkupného práva), má nárok na odkúpenie celého spoluvlastníckeho podielu, ktorý žalovaný nadobudol predmetnými zmluvami, ktorými bolo predkupné právo žalobcu porušené. Predkupné právo spoluvlastníkov, ktorí podiel vykúpiť nechcú, prirastie ostatným spoluvlastníkom (NS ČR 33 Cdo 603/2008, prípadne 22 Cdo 2358/2010). Pasivita spoluvlastníka má rovnaké dôsledky aj v prípade, keď predkupné právo porušené bolo a pre pasívneho spoluvlastníka je nerozhodné, či podiel prirastie žalujúcemu spoluvlastníkovi, alebo tretej osobe. Spoluvlastník, ktorý uplatnil nárok na odkúpenie celého podielu, nezasahuje do práv ostatných spoluvlastníkov. Do práva ostatných spoluvlastníkov už bolo zasiahnuté nadobúdateľom – treťou osobou a teda nemôže dôjsť k inému zásahu, aký už pretrváva. Rozsudkom sa teda de facto poskytuje ochrana subjektu, ktorý porušil právny poriadok. Výkladom právnej úpravy možno dospieť k záveru, že jej účelom je, aby žalovanému, ktorý nadobudol sporný spoluvlastnícky podiel porušením predkupného práva nezostalo nič a aby pomer spoluvlastníckych podielov vyriešili spoluvlastníci medzi sebou, ak majú na tom záujem. Nie je správne vytvárať obmedzenia predkupného práva pre pôvodného spoluvlastníka, ktorý si uplatnil nárok na spoluvlastnícky podiel len aktívnym súhlasom ostatných spoluvlastníkov, keďže to nesleduje účel ustanovenia § 140 Občianskeho zákonníka. Vytvára sa tak priestor pre nadobúdateľov (t. j. tých, ktorí nadobudli spoluvlastnícky podiel v dôsledku porušenia predkupného práva), že pôvodným spoluvlastníkom nebude stáť za to, nadobudnúť rozdrobený spoluvlastnícky podiel, čím sa podporuje ďalšie trieštenie spoluvlastníckych podielov. Práve ochrana subjektu, ktorý právny poriadok neporušil, má byť prioritou pred ochranou subjektu, ktorý nadobudol vlastnícke právo v dôsledku porušenia právneho poriadku. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, prípadne zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže

napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania je nárok žalobcu na nahradenie prejavu vôle žalovaného na kúpnej zmluve k nehnuteľnostiam z dôvodu porušenia predkupného práva žalobcu ako jedného z ostatných spoluvlastníkov. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že žalobca žiadal od žalovaného uzavretie kúpnej zmluvy na spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam vo väčšom rozsahu, ako mu podľa zákona prislúcha. Žalobca nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom a v odvolaní namietal, že právo na pomerené vykúpenie by sa malo aktivovať len vtedy, ak majú aj ostatní spoluvlastníci reálny záujem o spoluvlastnícky podiel, ale na výkone predkupného práva sa reálne nedohodnú. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením preskúmaného rozsudku, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd s prihliadnutím na uplatnenú odvolaciu argumentáciu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od právnych záverov súdu prvej inštancie dotknutých odvolaním odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozsudku dopĺňa iba nasledovné:

10. Žalobca podal odvolanie z dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Spornou a odvolaním nastolenou otázkou bolo, či v prípade porušenia predkupného práva sa môže jeden z ostatných spoluvlastníkov (v preskúmanom prípade žalobca) domáhať prevodu celého podielu alebo len pomernej časti podielu podľa veľkosti vlastného spoluvlastníckeho podielu, pokiaľ ostatní spoluvlastníci zostávajú pasívni pri obrane svojich práv.

13. Vychádzajúc z ustanovenia § 140 veta druhá Občianskeho zákonníka každý spoluvlastník sa môže domáhať uplatnenia vybraného nároku výlučne v rozsahu takej veľkosti, ktorá pripadá pomerne na veľkosť jeho spoluvlastníckeho podielu. To znamená, že ak má záujem jeden spoluvlastník o celý prevedený podiel (nad rozsah, ktorý zodpovedá v pomere k ostatným podielom jeho spoluvlastníckemu podielu), musia s tým vysloviť súhlas ostatní podielovní spoluvlastníci, inak je oprávnený požadovať iba to, čo pripadá pomerne na jeho podiel. Ak takejto dohody medzi dotknutými spoluvlastníkmi niet, nároky z porušenia predkupného práva sú determinované veľkosťou spoluvlastníckeho podielu, t. j. každý spoluvlastník pri porušení predkupného práva môže uplatňovať svoje nároky iba v rozsahu veľkosti svojho podielu, inak by neprípustným spôsobom zasiahol do práv, resp. právom chránených záujmov ostatných spoluvlastníkov. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého môže dotknutý spoluvlastník, ktorého predkupné právo bolo porušené, právo len na pomernú časť podielov podľa veľkosti jeho vlastného spoluvlastníckeho podielu. Tento spoluvlastník sa v prípade porušenia predkupného práva nemôže bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi o výkone predkupného práva domáhať prevodu celého podielu, pokiaľ ostatní spoluvlastníci zostávajú pasívni v obrane svojich práv. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2 Cdo 91/2008 z 12. mája 2009 uviedol: „Podľa názoru dovolacieho súdu, keďže mlčanie a pasivita nemôže v žiadnom prípade znamenať súhlas, má spoluvlastník, ktorý sa domáha svojho nároku, právo len na pomernú časť podielu a nadobúdateľovi pripadá len taký spoluvlastnícky podiel, ktorý by inak patril tým spoluvlastníkom (spoluvlastníkov), ktorí by sa prevodu nedomáhali.“ Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal právo odkúpiť si kúpnu zmluvu prevedené

spoluvlastnícké podiely na žalovaného len pomerne podľa veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď správne zvolenú právnu normu správne interpretoval a aplikoval. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti i rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/83/2021 z 7. februára 2024, v ktorom je uvedené: „Ak sa podieloví spoluvlastníci, ktorých predkupné právo bolo porušené, chcú odchýliť od základného pravidla o pomernom uplatňovaní nárokov z predkupného práva, musia sa dohodnúť o výkone predkupného práva (§ 140 veta druhá Občianskeho zákonníka). Predpokladom úspešnosti žaloby, ktorou sa jeden z viacerých spoluvlastníkov, ktorých predkupné právo bolo porušené, domáha, aby bol rozsudkom súdu nahradený prejav vôle žalovaného ponúknuť mu v celosti na predaj ním nadobudnutý spoluvlastnícky podiel (§ 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka), je preto preukázanie existencie dohody všetkých oprávnených spoluvlastníkov, obsah ktorej zodpovedá požiadavke uplatnenej žalobou.“

14. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vychádzal zo záverov uvedených v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 91/2008 z 12. mája 2009. Žalobca naopak v konaní pred súdom prvej inštancie i v odvolaní poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 603/2008 z 31. decembra 2009, sp. zn. 22 Cdo 2358/2010 z 29. februára 2012 dôvodiac, že súdu prvej inštancie nič nebránilo v tom, aby predostrel konkurujúce úvahy a dôvody, ktoré zakladajú potrebu sa už od existujúcich rozhodnutí odkloniť. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na definíciu pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu uvedenú v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 z 6. marca 2017, kde sa uvádza: „„Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ V judikáte R/71/2018 je uvedené: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Z uvedeného je zrejme, že pod pojem ustálená rozhodovacia prax nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR. V súdom prvej inštancie označenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR je jasne a zrozumiteľne vyjadrený právny názor na výklad a aplikáciu ustanovenia § 140 veta druhá Občianskeho zákonníka (rovnako tento názor akceptovali neskoršie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn. 8Cdo/124/2018 z 18. septembra 2019, sp. z. 3Cdo/224/2019 z 30. marca 2020, sp. zn. 9Cdo/293/2021 z 27. septembra 2023, sp. zn. 6Cdo/83/2021 z 7. februára 2024), a preto odvolací súd nezdieľa názor žalovaného o nesprávnej interpretácii na vec aplikovanej právnej normy a nevidí žiaden dôvod na odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

15. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 140 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriadiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca bez dohody o výkone predkupného práva s ostatnými spoluvlastníkmi, má právo odkúpiť iba pomernú časť prevádzaných podielov podľa veľkosti vlastných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach. Nosné dôvody (ratio decidendi) súdu prvej inštancie, na základe ktorého bola žaloba zamietnutá, nie sú v kolízii s právnymi závermi zodpovedajúcimi ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Súd prvej inštancie správne zamietol celú žalobu, a to z dôvodu, že pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle (§ 229 Civilného sporového poriadku) nemohol vstupovať do textu navrhovaného petitu žaloby a meniť tak znenie kúpnej zmluvy, ktorá bola jeho súčasťou, ktorým navrhovaným petitom je súd viazaný (§ 216 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Obsahom rozsudku, ktorý nahradzuje nedostatok vôle tretej osoby ako singulárneho právneho nástupcu pôvodného podielovéhoho

spoluvlastníka (nadobúdateľa) z predkupného práva na uzatvorenie zmluvy o prevode podielu na oprávnenú osobu, je povinnosť urobiť konkrétny návrh na uzatvorenie zmluvy (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Predmet kúpnej zmluvy je nesporne podstatnou náležitosťou, súd by zásahom do tohto predmetu kúpnej zmluvy vytvoril stav, ktorého účinky by žalobca, prípadne obe strany sporu, ani nezmýšľal vyvolať. Preto nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť ani čiastočne.

17. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku uvádzaný žalobcom nie je naplnený.

18. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobcu s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Odvolacie námietky žalobcu o nesprávnych právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

19. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. Vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu vo veci nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

21. Odvolací súd preto vyhodnotil odvolanie žalobcu ako nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).